

1. Luistervinken en spionnen

'Zullen we?' Jens wijst naar het eind van de straat.

'Snoepje halen bij tante Sandra?' Jolien loert naar de voetbal onder Jens' andere arm. Een flinke stomp moet genoeg zijn.

'Ja. We hebben nog een halfuur voor het eten.'

'Oké.' Jolien tuurt naar de bal. Als Jens even niet oplet ...

Pats! Jolien stoot de bal weg. Yes!

'Hé, wat flauw!' Jens duwt zijn zus opzij. Hij heeft de bal alweer te pakken en trapt hem in de richting van het hoekhuis. 'Zullen we spioneren?'

'Hoezo?'

'De meester is vanmiddag bij tante Sandra!'

'Niet bij zijn tante', lacht Jolien. 'De meester is bij zijn verloofde!'

'Ook goed.' Jens dribbelt met de bal langs een stuk gras. Opeens staat hij stil bij een rand met gele bloemen.

'Zullen we wat voor ze plukken?'

Jolien staart ook naar de felgele bloemen. 'Mag dat wel?'

'Waarom niet?'

'Die bloemen zijn van de gemeente.'

'Nou, én?' Jens trekt al aan een steel. 'Hebbes! Da's één.'

Jolien kijkt even om zich heen. Nou ja, wat maakt het uit.

Snel plukt ze er ook een paar. 'Hoeveel hebben we er nu?'

'Jij drie. Ik vier.'

'Zeven. Da's genoeg.' Jolien maakt er een mooi bosje van.
'Voor tante Sandra en de meester.'

'Bukken!' fluistert Jens. Hij legt de bal onder een struik.
Samen sluipen ze naar het voorraam. Voorzichtig loert
Jens naar binnen. Jolien zit op haar hurken naast hem.

'Zie je wat?'

'Nee, niks.'

Nu waagt Jolien zich ook overeind. Ze tuurt door de ruit.

De kamer is leeg.

'Achterom!' Jens gaat voorop. Jolien volgt, met de bloemen in haar hand.

Weer verstoppen ze zich onder het raam. Langzaam doet Jens zijn hoofd omhoog.

'Nee, hier is ook niemand.'

Ineens horen ze het allebei. Stemmen! Van de meester en tante Sandra. Het geluid komt vanachter de keukendeur die een beetje openstaat. De tweeling laat zich tegen de muur aan naar beneden zakken. Jens doet zijn vinger voor zijn mond.

'Zullen we Jens en Jolien nemen?' Dat is de meester.

Jens en Jolien kijken elkaar aan. Wat?! Ze hebben het over hen! Juist op dit moment.

'Ik weet het niet.' Dat is tante Sandra. Ze giechelt een beetje. 'Stel je voor dat Jens op mijn sleep gaat staan!'

'Kan natuurlijk altijd', grinnikt de meester. 'Of Jolien morst een glas rode wijn over je witte jurk.'

Jolien houdt haar adem in. De meester en tante Sandra hebben het over de bruiloft. Of zij en Jens ...?

Opnieuw klinkt er zacht gelach.

'Wie zegt dat ik een witte jurk neem?' Dat is tante Sandra weer.

'Wie zegt van niet?' En dat is de meester.

'Haha, dat zou je wel willen weten, hè?'

‘Echt niet! Al trouw je in het groen. Jij bent de allermooi-
ste bruid!’

De meester grinnikt. En tante Sandra giechelt. Het blijft
een momentlang stil.

Jolien voelt een por in haar zij. Jens kijkt haar met een vies
gezicht aan. ‘Zijn ze nu aan het zoenen?’

Jolien voelt haar wangen warm worden. Ze wil luisteren.
En ze wil niet luisteren. ‘Stil nou!’ De stem van de meester
klinkt weer gewoon. ‘Jens en Jolien zullen vast een goede
bruidsjonker en bruidsmisje zijn. En ze zullen het gewel-
dig vinden om de hele dag met ons mee te mogen. Maar
ja ...’

Jolien voelt zich verstijven. Wat gaat er nu komen?

‘Ze zijn niet altijd even netjes.’

‘Ze zijn slordig, bedoel je.’ Dat is tante Sandra weer. ‘We
kunnen natuurlijk ook de nichtjes van mijn kant als bruids-
misje nemen. Dat zijn keurige misjes.’

‘Eva en Tessa? Ja, dat kan, maar ...’

Met grote ogen kijkt de tweeling elkaar aan. Een paar tel-
len. Dan buigt Jolien haar hoofd. Moet je hen hier zien
zitten. Stiekem de boel aan het afluisteren. Het lijkt of
haar wangen in brand staan.

Als ze naar Jens kijkt, ziet ze een dikke frons in zijn voor-
hoofd.

Opeens lijkt het of er een bom afgaat. Hij springt over-
eind en rent naar de keukendeur.

‘Aanvallah!’ Hij gooit de deur wagenwijd open.